

En ung Moder.

— af —

Emile Richebourg.

Oversat fra Frank af W. . . . y.

—

—

Den smukke Frans.

(Fortsat.)

Han medbragte tre Gendarmere. Disse behøvede nu ikke at søge efter en Morber, men de skulde afsøge de Besælinger, som vilde blive dem gjæve efter et Møde, der skulde afholdes paa Raadhuset.

Hier traf Fredsdommeren Borgmesteren, Fuldmægtigen, Rægen og nogle andre Personer forsamlede i en Sal.

Hurtig satte Borgmesteren ham ind i Sagens Sammenhang.

"Ja, alt dette er meget besynderligt," sagde Fredsdommeren. "En Kvinde, der ikke medbringer en Stump bestrebet Papir, som ingen kender, og som bærer paa Bejen med et lille Barn i sine Arme, det er virkelig en mærkelig Historie. Kan hun være Moder til dette Barn?"

"Sikkert ikke," svarede Rægen; "Barnet er kun tre eller fire Dage gammelt, og det vilde være umuligt for dets Moder at gøre selv en ganske kort Rejse."

"Vi kan da, mine Herrer, formode et af to. Vi kan formode, at denne Kvinde stammer ikke ret langt her fra, og at hun har været ude for at hente sig et Plejebarn."

"Herimod kan der rejses en Indvending."

"Hvilkent?"

"Den afholder er ikke klædt som Landsbyvinder i Picardiet og er heller ikke solbrændt som de."

"Saa gaar vi over til den anden Formodning: Denne Kvinde — vi faar vel senere at vide, hvorfra hun kom — vilde bringe Barnet hen til en Amme, om maatte nu venter paa det i en af Raadbyerne ved Manerville."

"Det er ogsaa min Mening," ytrede Rægen, "det har jeg netop sagt til Borgmesteren."

"Jeg indfjer ikke, at Søgen kan forholde sig anderledes. Ammen vil, tænker jeg, let kunne findes; Gendarmene venter paa vore Befalinger, og de skal nok med deres sædvanlige Tver stride til Underfølgelserne. De maa gennemstrejfe hele Egnen og spørge sig for i enhver Landsby, indtil de har truffet den rette. Lad os haabe, at deres Underfølgelser, inden Dagen er til Ende, maa have faaet det forønskede Udfald."

Et Ojeblik efter red Gendarmene bort i forskellige Retninger.

Imidlertid fortsattes Samtalen paa Raadhuset.

"Man maa tænke paa alt," sagde Borgmesteren. "Hvis Gendarmene ikke opnaar noget med deres Underfølgelser, hvad skal jeg saa gøre?"

"Naa, hvorfor skulde Underfølgelserne ikke føre til noget?"

"Det kan ske; men jeg ser noget usikkert paa Tingene."

"Vi har al Grund til at formode, at Ammen vil blive fælden. Skulde dette med Forventning mistlykkes, saa maa vore Beiræbelsler gaa ud paa at opbæ, hvorfra Kvinden og Barnet kom. De kan være vis paa, at denne sørgelige Besiddelse vil vække stor Opsigt paa Egnen, og at Bladene nok skal skrive derom. Alle Mennesker vil interessere sig for Barnet, og selv uden vore Underfølgelser vil De kunne faa mange udmærkede Oplysninger."

"Desuden," tilføjede Rægen, "maa Barnet jo have en Moder og Familien, der ogsaa vil prøve paa at faa at vide, hvad der er blevet af det stakkels Barn."

"Det forstaaer sig," sagde Fredsdommeren. "De behøver ikke, Hr. Borgmester, at nære nogen Betyrning for Barnet, som De jo, efter hvad jeg høre, foreløbig har betroet til en Pige i Manerville."

"Helicia Lucotte, Hr. Fredsdommer."

"Hun skal være en udmærket Pige, siger man."

"Hun er meget afholdt til Trods for sin Ulykke."

"Ja, jeg ved, at hun har begaaet et Fjølstrin."

"Den stakkels Pige er blevet haardt straffet."

"Hvor hendes Forlors forlort hende?"

"Hun er forvundet fra Egnen, og man ved ikke, hvor hun er bragt hen."

"Hvor gammelt er Barnet?"

"Et halvt Aar," svarede Rægen; "det er en lille Pige."

"Hvor gammel er Moderen?"

"Endnu ikke nitten Aar."

"Hvor sørgeligt. Den stakkels unge Pige! Er hendes Fader Dyrhyrden?"

"Ja, Hr. Fredsdommer, og han er en meget dygtig og afholdt Mand."

"Hvad det sundne Barn angaar, saa er det jo i gode Hænder, og Helicia Lucotte kan beholde det, indtil det bliver fordret tilbage. Er det en lille Dreng?"

"Det ved vi sandelig ikke engang."

"Ja, det kan vi jo altid faa at vide. Skal vi nu vende tilbage til den døde?"

"Vil Fredsdommeren se hende?" spurgte Borgmesteren.

"Ja vist, ligestrals. Er det en ung Kvinde?"

"Nej," svarede Rægen; "hun maa være fem og fyrretve eller halvtredstve Aar gammel."

"Saa kunde hun jo godt være Barnets Bedstemoder."

"Det har jeg ogsaa tænkt."

"Hvilkent Samfundsklasse synes hun at tilhøre?"

"Det kan jeg ikke sige med Sikkerhed, for, som jeg ny-

lig bemærkede, skjønt hendes Klædebrug er meget tarvelig, saa ligner den ikke Landsbyvinderens. Saa vidt jeg kan skønne, hører hun til Arbejdsklassen og har maatte været Dyende i et Herkøbshus.

Muligvis har hun ogsaa i sin Tid båret en lilleForretning og levede nu af sine Penge. Den Pengepung og de Sedler, som vi fandt i Bæskælken, tydede lige saa lidt som hendes Klæder paa Fattigdom."

"Javel, Doktor, men de Penge kan man jo have medgjort hende til Ammen."

"Det behøver jeg ikke; men en Amme betales i Reglen maanedvis, og hun vilde selv i bedste Tilfælde ikke kunne faa en saa stor Sum."

"Det er fandt nok; vi kan altsaa foreløbig kun have løse Formodninger."

I dette Ojeblik kom Markmanden, der holdt Vagt ude i Gangen ved Døren til Salen, hvor den døde laa, ind for at melde, at en Mand fra Gabry ønskede at tale med Borgmesteren.

"Lad ham komme ind," svarede denne.

Manden fra Gabry førtes ind i Værelset.

Han holdt sin Stroohat i Haanden. Det tykte og Støv paa hans Sko og den perlende Svød paa hans Ansigt vidnede om, at han havde skyndt sig meget paa Vandringen fra Gabry til Manerville.

"Det er ikke mere end en Time siden," sagde han, "at vi i Gabry fik nys om, at en Kvinde med et ganske lille Barn var bleven funden død paa Bejen. Det er angaaende denne Kvinde, at jeg ønskede at tale med Borgmesteren."

"Ved De da, hvem hun er?" spurgte Fredsdommeren ivrig.

"Nej, men jeg kan give en Oplysning, der maatte er nyttig."

"Tal kun."

"Først maa jeg sige, at jeg er Gjestgiver i Gabry."

"Vi kender Dem godt, De er Hans Fougere."

"Ja, jeg er Hans Fougere. Ikke saa snart hørte jeg Tale om Dødsfaldet, for jeg tænkte, at den døde sandsynligvis maatte være den samme Kvinde, der i Nat var hos os med et nyfødt Barn, som hun var meget omhyggelig med at passe."

"Naa, den stakkels Kvinde var i Deres Hus i Aftes?"

"Kun en Del af Aftenen, for Klokken kunde vel være halv elleve, da hun kom til os aldeles ubematet, og det var ikke saa underligt, for hun havde gaaet sine to Mil. Et lille Barn er ikke tungt at bære, men det gjør Gangen besværlig."

"Ved De, hvorfra den rejssende kom?"

"Hun var alt andet end snaksom, og hun bevarede næppe nok min Kones Spørgsmaal. Naa, min Kone er nysgjerrig som alle Kvinder og vilde gjerne have noget at vide; men den rejssende svarede kun ja eller nej. Det var hende imod at blive afspurgt."

Imidlertid fik min Kone ud af hende, at hun var kørt paa Jernbane til Biquignay, og at hun derfra var kjørt i Dagsognen til Senoncourt; derfra var hun gaaet lige til Gabry."

"Kommer De langvejs fra?" spurgte min Kone.

"Ja," svarede hun.

"Maatte fra Paris?"

Hun rykkede paa Hovedet.

"Hvor skal De hen med det lille Barn?"

"Til en Amme."

"Hvor bor hun?"

Kvinden svarede ikke, men hun saa fortrædelig paa min Kone, som om hun vilde sige:

"Det kommer ikke dig ved. Du er altså nysgjerrig."

Da hun havde spist sin Suppe med et Stykke Kjød til, tog hun noget Sukker frem af sin Bæskæl og opløste det i et Glas Vand, hvorefter hun lod Barnet drikke noget af en Tisest.

Derpaa bestilte hun noget Mælk, som hun heldte i en Potteskål.

Saa spurgte hun, hvor meget hun skulde.

"De kan jo betale Deres lille Regning i Morgen," sagde min Kone.

"Nej," svarede hun. "Jeg gaar her fra i Morgen ganske tidlig, for jeg har endnu en lang Vej for mig, og det er ikke sikkert, at jeg kan træffe en Vogn."

Hun betalte sin Regning og gik derefter op paa sit Værelse.

Hun puslede den lille og lagde den i Sengen, hvorefter hun selv gik til Ro.

Klokken to om Morgenen stod hun op, og jeg hørte hende syde i Værelset ved Siden af. Barnet klynkede og gråd.

"Hun giver vist den lille tørd paa," sagde min Kone til mig.

Barnet holdt op med at græde; det havde rimeligvis faaet sin Flask.

Vidt før Klokken tre forlod hun sit Værelse. Min Kone vilde staa op.

"Nej, bliv dog liggende, det er ingen Nytte til, at du staa op."

Den fremmede Kvinde gik sin Vej.

"Er det alt, hvad De har at meddele os?" spurgte Borgmesteren.

"Ja, det er det hele."

"Deres Oplysninger kan være os til Nytte ved at hjælpe os i vore Underfølgelser; de har desuden stadfæstet os i vore Formodninger. Den stakkels Kvinde vilde bringe Barnet hen til en Amme, der maa opholde sig i en Landsby en to tre Mile her fra."

Vi kan være ved godt Mød," sagde Fredsdommeren; Gendarmene skal nok finde hende."

"De er en brav Mand, Hans Fougere, og De skal have mange Tak," ytrede Borgmesteren.

Gjæstgiveren hilste og forlod Stuen.

"Og nu, mine Herrer," sagde Fredsdommeren, "lad os se den døde, saa kan vi derefter gaa ud til Helicia Lucotte for at tage Barnet i Ojsyn."

Herrerne forlod Stuen og gik ind i den Sal, hvor Liget var blevet henlagt.

Fredsdommeren betragtede længe og alvorlig det stive, iskolde Legeme.

"Ja," mumlede han, "hun har været over fem og fyrretve Aar gammel."

Et Ojeblik efter spurgte han:

"Barnet laa altsaa der under Kaaben?"

"Ja," svarede Doktoren; "og da Helicia tog Barnet,

holdt den døde Kvinde det trykket ind til sig i den venstre Arm."

"Hvad det kunde tyde paa, at hun, idet hun faldt, har følt, at det var Døden, og at hun saa har villet skjærme Barnet."

"Det er muligt. I hvert Fald maa man sige, at den lille er bleven frelst paa en vidunderlig Maade. Hvis den var gleden ud af Kvindens Arm, kunde den have siddet sig ihjel eller være kommen alvorslig til Skade, og hvis den ulykkelige Kvinde i Steden for at fyrte bag over, var falden paa sit Ansigt, saa kunde hun have knust Barnet. Forsynet har vaaget over det."

"Saa lad os takke Forsynet, at der ikke er sket en dødsbelyttelse."

IV.

Hyrdens Datter.

Herrerne forlod Raadhuset. Klokken var næsten elleve. Doktoren skulde paa Sygehøjs; Fuldmægtigen havde ogsaa Forretninger, saa de to Herrer gik hver til sit.

Fredsdommeren og Borgmesteren spaserede ud til Fæmiljen Lucottes Hus, som laa i Udkanten af Landsbyen. Det var lille men godt bygget og vel vedligeholdt. Som de fleste Landsbyhuse havde det tre Værelser neden under og et stort Loft. I det første og ventligste Værelse, som vendte ud til Gaden, laa Hyrden og hans Hustru; det næste Værelse var Helicias, og det tredje benyttedes som Spisekammer. Ved Siden af Stuehuset laa der en anden lille Bygning; det var Færestalden med Foderloftet.

Det var ikke forbudt Hyrden at opdrætte Faar; han havde altid en Eges Faar med sine to Væddere. Dyrene og Ulben, som han hvert Aar solgte, gav ham en lille Indtægt, som kom Husboldningen til gode, for han var ikke nogen rig Mand.

Rigtignok boede han frit. I næsten alle franske Landsbyer, hvor der er en Dyrhyrde, har denne fri Bolig og som oftest Brændsel med. I Manerville var Hyrdens Hus Sognets Ejendom.

Men disse Fordele kunde ikke gøre Fæ'r Lucotte til en rig Mand. En Hyrde fortjener ikke meget.

Imidlertid havde Familien dog Udsigt til at blive, om ikke rig, saa dog velstaaende i en ikke altså fjærn Fremtid.

Helicia, den eneste Datter, som de sorgede, var vokset op og bleven den smukkeste Pige i Manerville. Hun havde lært Stræberlyng, og hun var en flink Sygige og tjente godt.

Konen styede intet Arbejde og var aldrig en Dag ledig. Alle tre tjente Penge, og det gik godt. Ved god Orden og Sparommelighed kunde de hver Maaned lægge lidt Penge op.

Til dit Udstyr, Helicia, naar vi en Gang gifter dig burt," sagde Moderen med Tilfredsbeh.

Men saa blev Helicia, der var en Pige, der aldrig havde været i Folkemunde, bedraget af en Ulsing, som havde lovet hende Guld og grønne Stove.

Alle Forældrenes skønne Forhaabninger svandt som Dug for Solen.

Barnet blev født til Verden. Der var Udgifter her og Udgifter der, og de saa Sparepenge, som man havde ventet saa meget af, opbrugtes.

Et lille Barn bruger ikke mange Penge, men det kræver megen Pleje. Imidlertid arbejdede Helicia endnu saa meget, det var hende muligt. Hun manglede ikke Mød, den stakkels Pige; hun stoppede og lappede, vaskede og strøg samt strikkede Strømper og ulbne Veste. Hun afsløg intet Arbejde, som man vilde give hende. Det var nok, at hun havde gjort sine Forældre en stor Sørg; hun og hendes Barn skulde da ikke falde dem til Byrde.

Den Dagen, naar Fæderen vogtede sine Faar i Engen eller oppe i Bakkerne, og naar Moderen var paa Arbejde, saa flyttede Helicia, naar hun havde lavet Mød, Buggen ind i den forreste Stue, hvor der var mest lys, og satte sig til at arbejde ved Vinduet eller ved den aabne Dør.

Efter at være kommen hjem om Morgenen, havde hun passet de to Børn, gjort i Staud i Huset og vasket Børnetøj, som nu tørredes i Solen, ophængt paa en Snor, som var trukket mellem to Træer foran Huset.

Geranium i Vindueskarmen og to store Buketter af Marblomster, som var plukkede Dagen i Forvejen og stillede op paa Skabet, gav Stuen et ventligt og smilende Udseende.

Stovelluden havde været alle Vegne; man øjnede ikke et Støvsgran paa det blanke Bohave.

Buggen, der var udklækket med et stort Stykke klart Tøj, var stillet op mod Væggen paa et Sted, hvor Solstrålerne ikke kunde naa den.

Ved at se Borgmesteren træde ind med en ukendt Hætte, sprang Helicia op fra sin Stol og sendte Buggen et omt, tungsinndigt Blik.

"Helicia," sagde Borgmesteren, "denne Hætte er vor Fredsdommer."

Den unge Pige hilste og svarede forlegen:

"Jeg kender ikke den Hætte."

"Hr. Labarre er kommen for at se det Barn, som jeg har overgivet til dig, og hvis Amme du foreløbig vil være."

"Herrerne ved maatte allerede, at det er en lille Pige?"

"Nej, det vidste vi ikke, Helicia."

Folkene i Landsbyen ved det. Ja, det er en lille buttet, rosenrød Stabning, hun ønsker intet hellere end at leve, det lille Skind. Hun ligger der i Buggen ved Siden af min lille; de sover begge to."

"Kom kun nærmere," tilføjede hun, idet hun gik hen til Buggen.

"Er De ikke bange for at vække dem?" spurgte Fredsdommeren.

"Naa nej, og desuden er De jo kommen for at se den lille."

Forsigtigt fjærnede hun det klare Gardin.

De to smaa Hoveder hvilede ved Siden af hinanden paa en Pude, hvis Betætt var hvidt som Sne. Den lille Børns Læber laa mod Bjevjesliserens Kind, som om hun var sovnet ind i Færd med at give hende et Kys.

Begge to sov de den søde, trygge Sovn, der bringer saa mangen Moder i Genslyttelse.

"Lad os ikke vække dem" hvilede Fredsdommeren.

"Men dersom De vil se den lille — — —"

"Jeg har set hende og er tilfreds: jeg ser, at De drager god Omsoarg for det Barn, som er blevet Dem betroet."

"Ja vist," udbroød Helicia rørt.

Og hun dækkede Buggen til igjen.

"Vil De ikke tage Plads?" spurgte hun Herrerne.

"Nej Tak, Helicia, nu maa vi gaa."

"Saa hurtigt? — Men — — —"

"Har De noget at sige os?"

"Ja, jeg vilde spørge — — —"

Hun standede op.

"Tal uden Frygt, fjære Barn," sagde Fredsdommeren ventlig.

"Strals da De traadte ind, og jeg ikke kendte Dem, troede jeg, at De kom for at tage den lille fra mig. Det skar mig i Hjertet, og jeg var lige ved at græde, for jeg holder allerede saa meget af det Barn. Der opstaaer Jøleser hos mig, som jeg næppe kan forklare. Jeg hører en Stemme hvieste til mig, at det er den gode Gud, som har givet mig Barnet. Og man vil tage det fra mig! Nej, det kan ikke være muligt — — —"

Lærerne strømmede med over den unge Moders Kinder.

"Og," tilføjede hun med halvt koldt Koldt, "den lille maa have en Amme; hvorfor kan det ikke blive mig? Det er, ligesom jeg har en Forudfølselse af, at Barnet ikke vil leve, dersom det tages fra mig og gives til en anden. Jeg maa nok beholde det, maa jeg ikke?"

Hun rakte henfaldende de solbede Hænder op mod de to Mænd.

Disse var meget rørte, skjønt de fandt den unge Piges Smerte høist besynderlig. Helicia kunde vel næppe gøre sig selv Regniskab for sine Jøleser. Hun havde ogsaa sagt, at der opstod Stenninger hos hende, som hun ikke kunde forklare sig. Vidt overtroisk var den unge Kvinde vel og fæ.

"Stakkels Helicia," svarede Borgmesteren, "som jeg allerede har sagt Dem, kan hverken Fredsdommeren eller jeg træffe nogen Afgjørelse med Hensyn til dette Barn, det maa have Familien, og vi maa rette os efter dets Forældres Ønsker."

Den unge Pige sukede dybt.

"Ja, jeg forstaaer det nok," sagde hun, men — — —"

"Kjære Barn," sagde Hr. Labarre, "De maa nu være rolig og fornuftig."

"Ja, jeg ved nok, at jeg er som et forstyrret Mennefte."

"Nej, slet ikke, men De har altså hurtigt fattet Kjærlighed til dette Barn."

"Fra det Ojeblik af, da jeg hørte dets første Skrig, har jeg elsket det; men jeg skal nok være fornuftig, og naar det kommer Bud efter det, skal jeg være rclig og holde mine Lærere tilbage."

"Tab kun ikke Mød."

"Naar mon Barnet bliver afhentet?"

"Rimeligvis i Morgen."

"I Morgen!"

"Det formoder vi i det mindste."

"Men hvis det nu ikke sker?"

"Hvis det ikke sker i Morgen eller i Overmorgen, saa kan du beholde Barnet, indtil det bliver fordret tilbage."

"Mange Tak, Hr. Borgmester."

De to Herrer vilde til at gaa.

"Naa, vil De ikke vente et Ojeblik," sagde den unge Pige; "jeg har noget at vise Dem."

Hun aabnede en lille Kiste og fremtog deraf en Medalje, lidt større end et Fransesstykke, som hun rakte til Fredsdommeren.

"Denne Medalje er af Sølv," sagde han; "var det det om, De vilde spørge?"

"Naa nej, det er mig ligegyldigt."

"Hvis jeg ikke tager fejl, saa stammer den fra et eller andet religiøst Broderkab. Hvor har De fundet den?"

"Da jeg i Morges gav den lille rent Tøj paa, faldt Medaljen ned paa Gulvet."

"Jeg virkelig," udbroød Borgmesteren.

Fredsdommeren vendte og drejede den mellem Fingrene og betragtede den opmærksomt. Den var indrettet til at bære om Halsen i en Kjede eller et Baand.

Paa den ene Side saas i stærkt ophøjet Arbejde Billedet af en Helgen, hvis høire Haand hvilede paa et Dødningsheft, mens den venstre omfattede et Korsstykke. I Mandens Hod: Sankt Ludvig fra Gonzague.

Paa den anden Side stod en Engel med en lille Pige ved Haanden og pøgende op mod Himlen. Nedenunder kunde man læse:

"Hellige Skysengel, var du min Fjære."

(Fortsættes.)